



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lugduni, M.DC.LI.**

VI. De diuisibilitate materialium animaru[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

moueri sursum & deorsum, cum necessariò dicendum sit moueri per diuersa spatia, cum videmus moueri per spatium in quo mouetur pes, & brachium, quæ partialiter sunt diuersa, sicuti præsentia illis correspondentes, diuersæ partialiter sunt. In sententia quæ præsentiam animæ indiuisibilem constituit, etiam si videamus brachium sursum moueri, & pedem deorsum in eodem tempore, non debemus duplicem motum adhuc partialem admittere; quia ubi non sunt partes præsentia diuersæ, non possunt esse diuersæ partes motus, sed dicendum est eodem indiuisibili motu moueri brachium sursum, & pedem deorsum, sicuti eadem indiuisibili præsentia anima constituitur in spatiis, quorum acquisitio, motus sursum, & deorsum dicuntur. Secundum hanc sententiam cum manus mouetur immoto toto corpore, corrumpitur non solum præsentia, quam habebat anima in manu sed etiam in pede, quia necessum est corrumpi præsentiam animæ, quæ erat in manu, & hæc eadem indiuisibilis est cum præsentia, quam eadem anima habet in pede, & non potest vna sine alia corrumpi, vel, ut proprius loquar, eadem corrumpi, & non corrumpi, quia præsentia quam habet anima in manu & in pede eadem est, & alia dici nequit. Est etiam præsentia diuersa, quam acquirit manus, cum mouetur circa idemmet spatium, quia cum anima constituta sit per eandemmet indiuisibilem præsentiam in spatio pedis, & manus, præsentia manus, & pedis, & tota indiuisibilis anima præsentia indiuisibiliter sumitur à toto spatio, quod occupat anima in pede, & in manu & in reliquis corporis partibus.

28 Obiicias. Anima indiuisibilis potest informare subiectum diuisibile; ergo potest etiam idem subiectum informare, etiam si esset diuisum. quia non informaret plus subiecti, si informaret duo subiecta diuersa, quam informat quando est vnita subiecto ex illis duobus vnitis composito. Respondeo negando consequentiam, & insito, in Angelo, qui potest esse in spatio diuisibili, & non potest esse in spatio iam diuiso, ex quibus idem diuisibile spatium componebatur. Rationem propter quam anima rationalis non possit informare duo subiecta diuisa, quæ informant vnita, communiter assignant Philosophi, quia anima informans duo subiecta diuisa simpliciter constitueret duo composita. Non acquiesco huic rationi, quia duo illa subiecta totalia non plus substantia habent, quam habet vnum totale compositum ex duobus illis subiectis vnitis & informatis eadem forma, denominatio autem vnus, vel multiplex substantia præcisè sumpta non dicit maiorem perfectionem, non enim maior perfectio est in duobus aquis diuisis quarum quælibet totalis dicitur, quam in eisdem vnitis, quæ posita vnione partiales dicuntur. Respondeo animam rationalem non posse informare duplex subiectum diuisum, quia informatio animæ ad quamlibet partem petit totam hominis deorganizationem existentem in subiecto vnito, ita vt non possit dari talis informatio si non detur tota deorganizatio requisita ad illam in subiecto vnito, quia partes viuentes, etsi accidentaliter, & extrinsece tantum heterogeneæ, petunt habere inter se vnionem, ex quo fit animam existentem in subiecto quantumvis exiguo, necessariò esse in subiecto habente deorganizationem capitis, & cordis, &c. Ex quo fit non posse esse in alio, quia in illo etiam deberet habere deorganizationem capitis, & eiusdem partium, & eadem forma substantialis vnica tantum deorganizationem capitis exigit in suo subiecto, neque duplicem potest naturaliter habere.

92 Si obiicias in præsentia Angeli hanc non reperiri deorganizationem, & nihilominus non posse esse in duplici spatio diuiso, seu non immediato, videlicet in duplici angulo huius cubiculi, si non sit in medio, & potest simul in toto cubiculo, & quolibet parte spatij intra illud contentum: ergo independentè à deorganizatione reddenda est ratio propter quam anima rationalis non possit informare subiecta diuisa, quæ potest vnita. Respondeo non leue esse fundamentum ad affirmandum præsentiam Angeli esse indiuisibilem, ne ex diuisibilitate illius inferatur Angelum posse esse in duplici spatio etiam non continuo, quod si defendatur præsentiam Angeli diuisibilem esse, posset responderi partes præsentia Angelicæ esse immediatè, & per se vnitas vnione identificata cum ipsis extremis, quæ dicuntur vnita, ac proinde non posse existere partes huius præsentia sine vnione ad alias, & ita Angelum præsentari spatio vnito, cuius partibus inter se distantibus præsentari nequit,

quin simul medio interiacenti præsentetur. Quod difficile puro. Quapropter dum alia non tibi via superest, quæ prædicto argumento satisfacias, satis erit illo vti ad probandum præsentiam Angeli esse indiuisibilem.

PUNCTUM VI.

De diuisibilitate materialium animarum.

Plantarum, atque animalium imperfectorum animas diuisibiles esse Philosophi omnes moderni fatentur, ex antiquis vix vllus ab hac sententia dissentit: pro opposita referuntur Plato, Simplicius, Caietanus, Thomeus, & Senensis, Hugo apud nostros Conimbr. lib. 2. de anima cap. 1. quæst. 8. Circa animas brutorum perfectorum est maior dissensio inter Doctores. Animas brutorum esse indiuisibiles, sentiunt quàm plures Thomistæ, Caietanus, quæst. 76. art. 8. Heru. in 1. sententiarum dist. 8. q. 4. Bonauent. in 1. dist. 8. in 2. p. distinctionis quæst. 3. Alesius lib. 7. ad Metaphys. ad text. 56. Eandem tradidit noster Suarez lib. 1. de anima cap. 13. num. 9. opere posthumo, non tamen lucem videret hæc opinio, ni fulgentissima illius auctoris mundo esset extincta, eam enim vitæ superflus illius retractauerat disput. 15. Metaphys. sect. 10. num. 32. & in eodem lib. de anima cap. 2. num. 19. probabilissimum censet animas inuentibus omnibus præter hominem diuisibiles esse, vbi meminit, id quod obiter dixerat dicta sectione 10. Metaph. num. 40. & id supponit manifestè, dum probat animas brutorum perfectorum habere partes heterogeneas.

Sententiam asserentem brutorum animas diuisibiles esse tutantur Scotus in 4. dist. 4. quæst. 1. art. 1. Durandus in 1. dist. 2. secunda parte distinctionis quæst. 3. num. 10. Capreolus in 2. dist. quæst. 1. Mar. in 2. q. 11. art. 1. & 2. de generat. quæst. 1. & 2. Petrus de Mantua tract. de 1. & vlt. instanti. Suarez in Metaphys. loco supra citato. Toletus lib. 2. cap. 2. quæst. 5. Peireir. lib. 6. Philosophia, cap. 3. Hurt. dist. 2. sect. 4. Amiaz dist. 1. sect. 6. subf. 9.

PRIMA CONCLUSIO. Animæ plantarum, & animalium imperfectorum diuisibiles sunt. Probatio sumenda est ex rationibus, quibus conclusione sequenti probabo brutorum perfectorum animas partibus componi; specialem pro hac cõclusionem adhibeo. Diuisa arbore remanet anima in vtraque parte illius, sed nõ potest eademmet indiuisibilis in duplici subiecto diuiso permanere: ergo permanet secundum diuersas partes, in quas totalis forma per diuisionem resoluitur: ergo ante diuisionem illas continetur. Idem argumentum fit in lacerta, cuius dimidium corpus diuisum mouetur, & sentit dum pugnat, quod quoties experimur. Et D. Augustinus testatur lib. de quantitate animæ cap. 31. se vidisse in agro Lyguro vermiculum multipedem quem stylo percussit vnus ex discipulis eiusdem Augustini in duas partes secuit, quarum vtraque in diuersa loca fugiebat, quod fieri non posset, si vtraque pars vermiculi anima non foueretur. Quæ spiritibus vitalibus tribui nequeunt, quia sensatio essentialiter ab anima dependet, & reptationis motus animam supponit ex parte principij in animalibus imperfectis, sicuti in homine, & aliis brutis progressus motus.

Huic argumento nulla superest solutio, nisi dicatur in diuisione horum viuientium corrumpi animam informantem materiam illam vnitam, & duplicem aliam produci informantem duplicem materiam diuisam. Hanc ratio solutionem, quia si semel in animantibus admitteretur pro defendenda indiuisibilitate animarum, liceret vti illi ad defendendum omnes materiales formas non viuentium indiuisibiles esse, posset enim dici formam ignis esse indiuisibilem, & totam corrumpi igne diuiso, produci tamen aliam in singulis partibus illius, ita vt semper remaneant cum forma ignis, imò facilius posset in his formis solutio subistere, quia cum in qualibet parte materie diuisi ignis remaneant omnes dispositiones requisitæ ad ignem, facilius posset in singulis forma ignis produci, neque impugnationem pateretur solutio, quam in illam pro formis, de quibus agimus iam adhibeo. Quando diuiditur lacerta, cauda à corpore præcisè non habet omnia organa requisita, neque omnes præstias dispositiones ad formam viuentis: ergo nõ potest in illius materia noua viuētis forma produci ad exigentiam dispositionum, quia non exigunt formam

formam quovisque sint omnes dispositiones ad illam requiritur: ergo nullum est agens quod exigit productionem nouæ formæ: ergo Deus non illam producit, quia Deus naturaliter loquendo nullum effectum naturalem producit, nisi ad exigentiam causarum naturalium; ergo à nullo agenti producit, quia quando laceram ferri ictu diuidimus, nullum est agens naturale quod valeat laceratæ formam producere. Ex primo antecedenti omnia per legitimam veniunt consequentiam: Inter organa requisita ad productionem formæ laceratæ necessariò annumeranda est deorganizatio ad caput, stomachum, aliasque partes magis præcipuas viuētis, aliis naturaliter viuens primò produceretur sine aliqua illarum: ergo deficiente tota illa deorganizatione deficit adæquata dispositio, quæ exigit productionem formæ viuētis. Idem dicitur de arbore quæ non producit sine deorganizatione ad radices, sine qua in ramo secto illius forma conseruatur, vt patet in ramo, qui alij arbori infertus non solum in flores, verum etiam in fructus erumpit.

SECUNDA CONCLUSIO. Formæ brutorum perfectiorum constant partibus integrantibus. Probanda est conclusio ex dictis lib. II. Physic. Controu. 3. part. 4. vbi probaui formas materiales educi ex potentia materiæ, & produci dependentem ab illa tanquam à vera causa materiali: quo supposito sic argumentor. Forma materialis equi sufficienter dependet à materia, quam informat in primo instanti generationis: ergo illa materia à qua dependet in primo instanti generationis, est causa materialis adæquata respectu formæ: ergo quando augetur equus, non potest eadem met forma dependere à noua parte materiæ, quæ viuenti accrescit. Prior consequentia evidens est, posteriori probaui. Posita dependentiā adæquatam, non potest effectus aliam naturaliter habere, alias naturaliter haberet duplicem dependentiam adæquatam ab eadem causa: ergo posita dependentiā adæquatam formæ equi à materia, quam acquisiuit in primo instanti generationis non potest habere dependentiam à materia acquisita per nutritionem: ergo producenda est noua alia pars formæ quæ incipit dependere à noua materia: ergo equus iam nutritus constat partibus formæ: ergo ante nutritionem, etiam paucioribus, tamen partibus formæ componebatur, quia forma per augmentationem acquisita eiusdem rationis est cum forma in primo instanti generationis producta.

Dices formam sufficienter dependere à materia, quam acquisiuit in primo instanti generationis per passionem qua dependebat ab illa inadæquatè per aliam dependentiam, seu causalitatem: sicut calor adæquatè dependens ab hoc igne in hoc instanti, incipit in sequenti, in quo applicatur alius ignis, à quo semel cum præexistente conseruatur, dependere inadæquatè ab illo per aliam causalitatem indiuisibiliter ab vtroque igne dimanantem. Similiter materia, quæ antea adæquatè formam sustinebat, alia adueniente poterit passim concurrere, attemperare & simul cum materia adueniente per passionem indiuisibiliter vtramque materiam recipientem causæ tantum inadæquatè munus exercere.

Do adductam Doctrinam in exemplo de conseruatione agentis attemperantis suum concursum præsentem alio in ordine ad conseruationem, & ostendo in nostro casu locum habere non posse. Actio illa augmentatiua identificata cum passioe per quam forma dependet à materia acquisita, dependet efficienter à forma quæ est principium augmentationis: ergo supponit priorem naturam existentem, & productam: ergo supponit priorem naturam actionem qua producit formam: ergo supponit illam actionem existentem in illo instanti, in quo est prior natura actione augmentatiua: ergo in eodem instanti temporis est duplex actio: actio productiua formæ, quæ supponitur ad actionem augmentatiuam, & actio augmentatiua, quæ supponit formam à qua procedit, & actionem productiuam formæ: ergo in eodem instanti temporis est duplex actio, quarum vna vt distincta ab alia sufficiens est vt forma producatur, & conseruetur, ex vi cuius supponitur forma conseruata in instanti, in quo exercet actionem nutritiuam prius naturam quam illam exerceat: ergo per aduentum nouæ dependentiæ à noua parte materiæ, seu nouæ actionis identificatæ cum passioe non definit dependentiā, seu actio identificata cum passionem, quā habebat formam, sed coexistit tempore, & est prior natura nutritionis, seu actione adueniente.

Non vult Arriaga rationem hanc conuincentem esse,

qui ait disp. 1. sect. 4. subsect. 19. posse dici formam in primo instanti augmentationis non dependere à materia noua, sed in sequentibus, in quibus fieri potest attemperatio concursus supradictæ. Vellem ego vt cum rationes has infringere intendit Arriaga fortiores, alias excogitasset, quibus sententiam, quam defendendam suscepit sustinere posset, sed totus in alienis rationibus euerendis, propriam non meditatus, suam sententiam omni fundamento destitutam relinquit. Probo Arriagam nihil prædicto argumento respondisse. Si in primo instanti augmentationis forma informat subiectum, à quo non dependet, cur idem subiectum eodem modo non informabit in secundo instanti absque vlla dependentiā? Quæ ratio excogitari potest vt forma in secundo augmentationis instanti perat dependere à subiecto, quod in primo informauit absque illa dependentiā? Certè nullam inueniet Arriaga; & ex hoc tantum capite illius solutio reicienda esset, est enim non solum fundamento destituta, verum etiam difficile potuit coherere quæ inuoluit, hanc enim firmam puto esse illationem: Forma in primo instanti, in quo fit nutritio informat nouum subiectum absque vlla dependentiā ab illo: ergo in sequentibus poterit informare idem subiectum eodem modo absque illa dependentiā: ergo falsa est doctrina, quam Arriaga solutio continet videlicet formam non dependere in primo instanti nutritionis à noua materia acquisita, & dependere in aliis posterioribus instantibus.

Sed esto. Non dependeat forma in primo instanti nutritionis à noua materia, neque de hoc instanti agamus. Probo pro instanti sequenti integrum manere argumentum iam factum. In quocunque instanti forma incipiat dependere à noua materia, & concursus attemperare, passio illa quam tu dicis attemperatam, quæ in genere causæ materialis provenit à materia, procedit efficienter à forma: ergo in illo instanti, in quo est, supponit formam priorem naturam: ergo supponit formam productam: ergo supponit actionem productiuam formæ: ergo in illo instanti datur duplex actio productiua formæ, vna prior illa, quæ supponitur ad actionem illam, per quam forma incipit dependere à nouo subiecto: alia posterior ipsa forma, quæ ab illa procedit, & per quam incipit dependere à nouo subiecto. En nihil præstat solutio Arriagæ, & illius doctrina admissa redit idem omnino argumentum, quod expendebam.

Ex eadem doctrina aliud argumentum clarius, & non inefficacius efformo: Augmentatio terminatur ad formam dependentem à subiecto: ergo ex vi augmentationis forma existit, & conseruatur, quia eadem indiuisibili actione qua forma dependet à subiecto in genere causæ materialis, dependet ab efficiente in genere causæ efficientis: sed talis actio, seu augmentatio provenit ab eadem anima: ergo secundum eandem omnino indiuisibilem entitatem provenit ab anima tanquam à principio efficienti, & terminatur ad ipsam tanquam ad effectum, cum secundum hanc opinionem anima sit indiuisibilis, & non possit in illa reperiri aliquid quod se habeat per modum principij, & aliud distinctum, quod se teneat ex parte effectus: ergo eadem met indiuisibilis entitas est causa conseruatiua sui ipsius, & à se ipsa dependet in genere causæ efficientis, quod auctores Philosophiæ abhorrent.

Aliter posset prædictis argumentis responderi: Animam per augmentationem vniri nouæ materiæ, non tamen dependere ab illa, sed tantum à materia, quam acquisiuit in primo instanti generationis. In primis hæc solutio adhiberi non potest à Thomistis præcipuis huius sententiæ patronis, quia illi asserunt formas materiales informare subiectum per dependentiam ab illo, ac proinde secundum hanc sententiam implicat formam materiale informare subiectum à quo non dependet.

In omnium tandem doctrina solutionem reicio, & primò contra illam obicicio destitutam esse omni fundamentis quia absque illo dicitur formam equi dependere à quibusdam subiecti partibus, ex his quas informat & non ab aliis quas eodem modo informat. Secundò ex hac solutione inferitur deperdit minima parte materiæ ex illis, quas viuens acquisiuit in primo instanti generationis corrupti totam formam viuens squantumvis aliunde augeatur. Sequelam probaui: Perdit quacunque minima parte perditur actio conseruatiua animæ dependentem ab illa materia: ergo saltem deperditur aliquid dependentiæ, quam forma habebat

habebat à materia: sed tantum habebat dependentiam sufficientem ad existendum: ergo quacunque illius parte deperdita, non manet cum dependentia à materia sufficienti ad existendum: ergo neque ipsa forma permanere potest, quia non potest existeret materialis forma deficiente dependentia à materia, maxime cum realiter dependentia à materia & ab efficienti sit eademmet, & nulla possit subrogari loco dependentia deperditæ, quia forma non potest dependere à materia ad quam per nutritionem denuo se extendit; neque aliud sit agens à quo noua descendat actio loco illius, quæ perit corruptione partis materię acquisitæ primo generationis instanti: infertur ergo necessariò animam corrumpendam esse deficiente minima parte materię, ex his quas prima generatione acquisiuit. Quod si aliquis consequens admittat, inferam ex illo nullum sensitiuum perfectum posse per biduum durasse, quod ab ipso deglutiri sensu euidencia non permittet: consequens probatur ex eo quod foetus recenter formatus patitur ab externis ambientibus, ita ut ferè semper sit in continua augmentatione, & diminutione: ergo non poterit primæ suæ conditioni proximus tot acquisisse partes per nutritionem, ut semper diminutio contingat in partibus per augmentationem acquisitis, & non aliquando in partibus materię à prima sua generatione habitis, præcipuè cum nutritio non fiat secundum omnes partes minimas viuents, ut dicebam lib. de generatione, & valde contingens sit, & moraliter necessarium aliquando fieri diminutionem in parte, cui nulla aduenit accretio.

13 Nonnulli arguunt in animis animalium perfectorum à paritate animarum imperfectorum, quæ coniectura sufficiens esset, ut probabiliter posset defendi, si alia nobis efficaciora non suppetere, cum vix vllum pro opposita sententia, quod efficaciam aliam habeat, possit adduci, ut constabit ex postea pro illa adducendis.

14 TERTIA conclusio. Possibilis est anima vegetatiua, & sensitiua indiuisibilis secundum partes integrantes. Huic conclusioni suffragantur Conimbricenses libro 2. de anima cap. 1. quæst. 8. Vbi problematice defendunt vtramque partem contradictionis circa diuisibilitatem animarum animalium perfectorum, & Arriaga loco supra citato, ubi affirmat non repugnare formam materialem indiuisibilem, & omnes auctores, tenentes brutorum animas indiuisibiles esse. Probo hanc conclusionem ex duobus principiis, quæ propriis locis probaui. Primum est, indiuisibilitatem non repugnare rei materiali. Secundum, formas materiales creati posse quibus positis sic arguo: Indiuisibilitas non repugnat animæ vegetatiuæ, aut sensitiuæ ratione corporeitatis, nec ratione nutritionis, quia hæc fieri potest absque vlla dependentia formæ à materia, quæ diuisibilitatem arguit in brutis, quæ de facto dantur: ergo ex nullo capite repugnat materialis anima indiuisibilis integraliter.

15 Refert Hurtadus disp. 2. sect. 4. num. 110. ex Aristotele arietem abscisso capite aliquantulum progressiue ambulasse, & ex Galeno victimas extractis extis aliquando ambulasse progressiue, & ex nostro Iosepho de Acoſta lib. 5. hist. Indicæ. cap. 2. Hispanum quendam extracto corde à barbaris, ut immolaretur falsis Diis, dixisse, *Caualleros muertos me han*: qui calus non probant animarum diuisibilitatem, ut patet in homine, qui in his casibus non visa fuerunt signa animæ existentis in vtraque parte diuisa, sed tantum in altera earum, quod fieri potuit in breuissimo tempore, quo anima conseruari potuit sine deorganizatione requisita in omnibus partibus.

16 Obiiciunt Thomistæ: Si equus percutiatur in capite, pedes mouet; ergo est eadem anima in pede & in capite. Resp. in pede & in capite esse eandem animam secundum diuersas partes diuisibiles, quod sufficit, ut percusso capite equus pedes moueat, quia sensatio in capite producta immediate, vel medijs speciebus producit internā leuationem, quæ potentia appetitiua actum elicit imperantem motum in toto corpore, in fauorem partis læsæ & omnium partium, quibus periculum imminet damni, quod illarum compars patitur, quia partes eiusdem animæ connexionem habent, & quilibet petit aliarum existentia ad sui conseruationem. Adde quod si hoc argumentum alicuius esset momenti, eodem modo probaret animas imperfectorum animalium esse indiuisibiles, quia si pede offendas caudam colubri, statim caput erigit in defensionem caudæ.

17 Obiicies secundò: Lacerta diuisa per aliquod tempus continet vitam in vtraque parte diuisa; equus verò neque

per instans vitam potest retinere in duplici parte diuisa: ergo ex eo est, quod lacerta diuisibili potita est anima, & equus indiuisibili gaudet. Respondeo negando consequentiam: Disparitas prouenit non ex diuisibilitate, aut indiuisibilitate animarum, sed ex eo quod anima equina magis dependeat à deorganizatione partium heterogenerum, quam animæ aliorum animalium perfectorum. Hæc de causa partes animæ, quæ minorem habent deorganizationem facilius diuisæque diuisæ conseruantur, & partes animæ maiorem habentis deorganizationem siue peritioris siue imperfectioris, neque breuissima temporis mensura possunt non vnitz conseruari.

P V N C T V M VII.

An anima diuisibiles partes habeant heterogeneas intrinsecè, an tantum extrinsecè.

Viuentium animas in diuersis materię partibus diuersa obire numera certum est, animal enim oculis videt, & auribus audit, quæ sunt partes diuersæ, in quibus habet operationes diuersas exercet anima, in viuentibus materialibus, quæ statim habere formas diuisibiles secundum diuersas partes eiusdem animæ; pars enim, quæ in oculis visionem efficit, distinguitur à parte quæ in organo auditus auditionem producit: inquirimus, an hæc diuersæ operationes proueniant non tantum à diuersis partibus animæ quæ ratione diuersorum instrumentorum, seu diuersarum deorganizationum tenentium se ex parte materię diuersa eliciant operationes, etiam si omnino eandem virtutem intrinsecam habeant, & pars existens in oculis possit auditionem elicere si haberet deorganizationem requisitam ad hanc sensationem, cui deorganizationi per se non repugnat, quia eadem quæ est in organo visus, potuit esse in organo auditus, ita ut intrinsecè pars formæ existentis in hac parte sit homogenea cum parte existente in alia: verò pars formæ, quæ est in organo auditus illam deorganizationem petat cum qua potest elicere operationem, non verò cum alia organizatione operationem distinctam ab ea quam exercet in hac parte subiecti, ut intrinsecè hæc pars formæ sit heterogenea cum alia?

Propter hanc diuersam operationem non tantum in viuentibus materialibus, verum etiam in homine diuersas partes animæ constituebant Plato relatus à Galeno; & de placitis ponebat enim animam concupiscibilem, quam dicebat esse in hepate; & animam irascibilem in corde cuius munus est cohibere concupiscibilem: tertiam rationalem constituebant in cerebro, quasi in arce ad regendum gubernandum, & imperandum. Eundem errorem est amplexatus Pythagoras, diuersum tamen in loquendi modo, dicebat enim omnes tres animas totales esse in homine assignatas: Plato autem non tres animas, sed vnam ex tribus partialibus constitutam assignabat. Referuntur etiam Aristoteli, 3. de anima, text. 90. Cic. 1. Tuscul. Platonem sequutus cum Galeno, Tertull. in tom. 3. lib. de anima, c. 24. & lib. de resurrectione carnis: Philo Iud. lib. de eo quod deterius patiori insidari solet & lib. 1. Alleg. pag. 36. & lib. 2. pag. 14. Simon Porcius lib. de m. humana, cap. 20. Fundamentum quo hæc sententia tribuitur Aristoteli, est, quia secundum eum anima tantum est in corde, quod insinuat lib. de comuni animalium motu. in fine, ubi hæc habet: *Quotivis non est opus in quocumque membro anima inesse, sed cum in certo principio consistat, reliqua membra, quod illi adiungantur vniu, utque officia per naturam obeunt sua.*

Fuit alia sententia quæ ponebat vnam animam in corpore totum informantem, præter illam tamen diuersas partiales animas in partibus heterogeneis. Hanc opinionem quam plures Medici sunt sequeuti, quos refert Nifus text. 78. eam tenet Antonius Andreas 7. Metaph. q. 17. Venerus 2. de anima, q. 32.

Tertia sententia probata inter auctores classici docet viuentibus materialibus dari vnicam animam constantem partibus intrinsecè heterogeneis. Ex antiquis tenent hanc sententiam Ioannes Andr. 7. Metaph. q. 17. Paul. Vener. lib. 2. de anima cap. 5. Neph. lib. 1. de generat. text. 26. ex modernis illam tenet Hurt. disp. 2. sect. 5. sub 3. qui ait eam tradidisse Magnum Suarez disput. 15. Metaph. S. 8. num. 21. Ego tamen hanc sect. video num. 20. clausam, nec in illa verbum de hac re inuenio. Eundem refert disp. 46. sect. 1.